

V luči vere

Ljubimo
svoj dom!

RAFAEL

Glasiilo jugoslovanskih izseljencev
v Belgiji, Franciji, Holandiji, Nemciji.

Uredništvo: HEERLEN, Uilestraat 12a, Holandija.

Štev. 8.

AVGUST 1933

Izdajejo: Slovenski izselj. duhovniki.

Leto III.

BOG MOLČI.....

So dejanja, zločni na svetu, ki vpijejo radi svoje grozote do neba za maščevanje. V gozdu je stal križ. Pregrešna, zločestna roka ga je razbila v noči. Križ in nikomur storil kaj žalega, stoteri in stoteri, ki so pred tem križem klečali in molili, so našli tolažbo. Sedaj je bila podoba Križanega razbita — zakaj je Bog pripustil ta zločin? Zakaj ni udarila strela iz jasneega neba in pokončala hudobneža, ki je dvignil svojo roko proti Križanemu? Zakaj je Bog molčal?

Ukradli so tatovi zlat ciborij s posvečenimi hostijami in jih razmetali po tleh v cerkvi. Ljudje so se spraševali: „Čemu je Bog pač to pripustil? Zakaj jih ni Bog na mestu kaznoval?“ Toda Bog je molčal. Ni stegnil z nebes svoje roke, da bi jih kaznoval; zakaj je molčal.

Nekoč je stal edinorojeni Sin Boga Očeta pred svojimi sovražniki. Obtoževali so ga raznih stvari — on pa je molčal. Zasmrnavali so ga, pljuvali mu v obraz, on pa je molčal. Herod je ravnal z njim kakor s kakim norcem, Pilat je nedolžnega obsodil na smrt — on pa je molčal. V groznih bolečinah je visel na križu, v telesnih in duševnih bolečinah je zavpil: „Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?“ Bog Oče pa je molčal. Njegova roka ni posegla z nebes, da bi potegnila žeblje iz njegovih rok in nog. — Sin božji je umrl med zasramovanjem in preklinjanjem sovražnikov.

Tri stoletja in tekla mučeniška kri po zemlji in vpila k nebu za maščevanje. Dejanja mučenicov nam sicer pripovedujejo, da se je Bog pogosto na čudovit način zavzel svojih zvestih učencev, mučenicov — toda v splošnem je morala cerkev prestatati grozno skušnjo. Bog ji ni hotel olajšati trnjevega pota. Pustil je, da je cerkev trpela — in je molčal.

In je molčal še nadalje, stoletja in stoletjt. V francoski revoluciji se je dogodilo, da je v onečaščeni cerkvi Notre Dame stopil nek slikar David na prižnico in izstrelil pištolo med besedami: „Bog, če si pa zagrmi, kakor sem jaz sedaj zagrmel.“ Bog ni zagrmel — na gromenje pištole ni odgovarjal — on je molčal.

Zakaj je to tako? Zakaj Bog ne prelomi svojega molka?

Bog molči — pred vsem, ker lahko čaka s svojim govorjenjem. Mi ljudje živimo le kratek čas, smo od danes na jutri in moramo hiteti, če imamo kaj povedati, moramo to takoj povedati, še danes, ker ne vemo, če bomo imeli jutri še čas. Bog je pa večni — on lahko čaka, on ne bo izgubil nika kega časa. Nikdo mu ne bo ušel, vsak bo padel prej ali slej v njegove roke.

Bog nadalje molči, ker je dobitljiv, potrpežljiv. On hoče dati vsakemu, ki se mu ustavlja in protivi, čas, da uvidi blaznost svojega počenja. On čaka, da se izgubljenec vrne v očeto vo hišo in skesano prizna: „Ti edini si resnica!“ Da poklekne pred njim in ga prosi odpustanja!

Bog molči, ker je neskončno velik. Ker je vstvaril svet ne kakor kako otroško igračo, v koje kolesje treba vedno segati in je popravljati, če hočemo, da gre. Vstvaril je svet kot sistem sil, ki morajo delovati po njegovem načrtu. Po njegovem načrtu — in tega izvršujejo ljudje, s prosto voljo.

Bog molči, ker pošilja za vsakim človekom posebnega sla, ki čaka samo na Gospodov migljaj, pa bo položil roko na njegovo ramo in mu rekel: „Pojdi z menoj pred sodnji stol božji!“ Ta sel se imenuje pa smrt. Ta bo k vsakemu govoril, in dokler ta ni govoril, Bog molči.....

Potem bo pa Bog govoril! Rekel bo naši duši: Molči, duša človeka, katerega sem pustil dovolj časa živeti, da bi delal, skrbel za svoje izveličanje, ki je dolgo govoril in klepetal..... sedaj pa govorim jaz, tvoj Gospod, tvoj Bog! In kako se bo glasila božja sodba? —

LJUBEZEN DO BLIŽNJEGA.

(Dva resnična vzgleda).

Morda si že slišal ime: dr. Karol Sonnenschein. To je tisti mož, ki ga danes ves svet pozna tudi pod imenom: apostol Berlina, ki je — kakor je dejal govornik ob njegovem grobu — živel kot berač, a umrl kot kralj. Njegov pogreb 25. februarja 1929 opisuje njegov življenjepisec takole: Cel Berlin miruje, ne da bi bilo treba le enemu stražniku dvigniti roke. Ure in ure traja žalni sprevod. V sprevodu so ministri in proletarci; med mladimi športniki se s težavo pomikajo naprej pohabljenе ženice, ki se ne dajo oplasiti od dolge poti. Po tri ure in več čakajo ljudje pri grobu, da pridejo na vrsto in da vržejo pest prsti na njegovo rakev. Tu stoje in molijo in si pripovedujejo. Revna žena, pometavka, pravi sosedu: Meni je doktor dobil službo. Drugi govore, da jim je preskrbel zdravnika, advokata, vse. Paglavec berlinski kliče drugemu: Pridi sem, splezaj na zid! Poglej, koliko je imel ta sordnikov! Bil je pač v sorodstvu s celim svetom..... Komunist sprašuje: koga pa pokopavajo? Saj to ni pogreb, to je ljudsko preseljevanje..... Za odgovor mu reko: Duhovnik je bil, ki ni nič imel, pa je tisoče nasitil in oblekel. — Da, bil je duhovnik Karol Sonnenschein posebljena ljubezen do bližnjega. Delal, pisal, prosil, zbiral, posredoval noč in dan, samo da je pomagal zapuščenim, bednim, brezposelnim, lačnim — sploh siromakom vseh vrst. Bila je to krščanska usmiljenost njegovega srca in bilo je to prepričanje, da tako najbolje služi katoliški stvari.

V francoskem in nemškem jeziku je izšla knjiga z naslovom: Margrit. Tu je opisana mlada učiteljica iz mesta Lütlich-a v Belgiji. Umrla je stara šele 23 let. Samo štiri leta je bila učiteljica, a je storila v njih neizmerno veliko dobrega.

Bila je neugnana, iznajdljiva, do skrajnosti požrtvovalna, res junaška v dobrih delih. Obiskovala in podpirala je v teh štirih letih več kot tisoč najbolj revnih, zanemarjenih in pokvarjenih družin in jih je s svojo ljubeznijo pridobila za Boga in krščansko življenje. Razdelila je vse, kar je imela svojega, iz domače hiše je z dovoljenjem staršev odnesla, kar se je le odnesti dalo, potem pa je še prosjčila pri drugih in delala celo dolgove, ker ni mogla videti nikogar pomankanje trpeti. Cilj njene dobrotelosti pa je bil zmerom: duše iz greha reševati in jih k Bogu voditi. In res jih je začuda spravila na pravo pot. Nihče se ni mogel ustavljati njeni ljubezni. Saj se je pa Margarita tudi vsa použivala v tej ljubezni. Pozno zvečer je prihajala domov s svojih dobrotelnih poti, večkrat vsa premražena in premočena in tako utrujena, da se je zdela napol mrtva, dokler ni zopet prišla k sebi. Potem je dolgo v noč delala za reveže in nato dolgo molila. Počitka ni hotela imeti nobenega — Preveč se trudiš, ji je dejala njena tudi zelo dobro mati. — O, je odvrnila, saj bo v nebesih časa dovolj za počitek. — Tudi umrla je radovoljno, iz ljubezni. Ponudila je Bogu svoje življenje za svoje tri brate v vojski, in Bog je ponudbo tudi sprejel. Vsi trije so živi in zdravi prišli nazaj; dva izmed njih sta duhovnika. Margarita pa je umrla brez bolezni — prostovoljna žrtev.....

Tudi mi smo prav posebni božji delavci, če vršimo, kar največ moremo, dela ljubezni do bližnjega!

„DAJ NAM DANES NAŠ VSAKDANJI KRUH!“

Ljudje so se povpraševali in se še povprašujejo, kedaj bo teh težkih časov konec. Kaj je resnični vzrok krizi? Pridejo li še kedaj zopet boljši časi? Tako se izprašuje zlasti delavec.

Če hočemo priti do dna sedanji brezposelnosti in njenim vzrokom, moramo razviti pred našimi očmi jako žalostno, pa tudi veličastno sliko. Je to kos svetovne zgodovine v smislu katoliškega naziranja.

Zgodovina pozna mogočne države, pa jih vidi, kako so utonile v nič. Ni jih več..... Kulture so prišle in šle. Je-li bila to usoda slučaj, ali je bila druga roka vmes? Vse, kar je bilo pri tej ali oni državi slabega, krhkega, je izginilo z državo, s kraljestvom vred. Edinole resnične, prave človeške vrednosti proste političnih vezi, so lahko delovale še stoletja in stoletja, postavile temelj boljši zgodovini. Poganski Rim je izginil pod udarci starih Germanov, katoliški Rim obstoji in živi še danes kot ideja prava in pravice. Grška spada že tisočletja v zgodovino, živi pa še vedno s svojo umetnostjo in literaturo. Vse dobro je neumrjoče. Na mesto svetne oblasti rimskih cesarjev je stopila duhovna oblast papežev. Mesto vojakov so šli oznajevalci vere med širni svet. Iz dežel barbarov je postalo duhovno svetovno kraljestvo Kristusa Kralja. — Vršila se je grozna sodba božja preseljevanja narodov. Krščanski svet je pošiljal v srednjem veku križarske vojske v Sveto deželo. Nazaj so pa prinesli vzhodno kulturo, mehkužnost, tudi razuzdanost. Nov odsek v zgodovini je začel z reformacijo. Tridesetletna vojna, francoska revolucija, nasilno vladanje Napoleona so bili svetovno zgodovinski sodni dnevi. Papež Pij VII. je bil Napoleonov ujetnik. Moskva gori, je bil klic po Evropi. Ponosna armada ponosnega Korzičana Napoleona je poginila na sneženih poljih ruskih. Otok Helena je bil Napoleonov grob..... Ljustva, narodi izginjaja, prestoli se rušijo, samo Cerkev bo večno ostala, do konca dni. Feudalizem, grofi, baroni, tlačanstvo..... vse je šlo, vse se je preživelo. Narodi so godovali v pijanosti „svobode“. Res, da se je dvignil v 19. stoletju nekak meteor. Stoletje znanosti, tehnike, kulture. In ti so v znamenju vede in znanosti napovedali boj Cerkvi. Za dobo trgovine je nastopila doba industrije. Uvedli so svetovno trgovino. Z njo se je razvila konkurenca, kapital, želja po dobičku. Hrepenenje po bogatstvu, mamonu..... Nove iznajdbe, kakor železnice, parobrodi, stroji so prišle na dan. Zlato! Kako so ljudje hiteli po divjih krajih radi ljubega zlata! Nastale so nove tovarne, vele industrija. — Adam Smith, oče velelibe-

ralizma, je spisal knjigo o bogastvu narodov. Slika se vidno pretvarja vsak trenutek. Nasproti kapitalizmu stoje ogromne armade delavcev. Človeška družba je opustila ozko pot krščanstva in dirja po široki poti v svojo pogubo. Ne mara več krščanstva. Ločitev vere od takozvanih svetnih zemskih vprašanj, to je glavni in splošni pregrešek, greh, ki nam je prinesel sedanjo bedo, prinesel socialno vprašanje. Odtujevanje ljudskih mas krščanstvu z besedo in tiskom vse to je prineslo grozečo nevarnost gladojučega proletarijata.

Daj nam naš vsakdanji kruh! Tako molimo.....! Kdor hoče imeti pa vse sam, kdor pusti bližnjega stradati, ta laže, ko moli Oče naš. Daj nam danes naš vsakdanji kruh, pomeni, da moramo za to prositi, kar potrebujemo za naše časnino in večno življenje. Ta prošnja nam pravi, naj nas Bog varuje pred uboštvo, da smemo prositi bogastva, ki nas ne bo prevzelo, napihnilo; z drugimi besedami: „Oče naš“ je edino zdravilo v današnji gospodarski politiki. Ne pozabimo: Rešitev iz te gospodarske stiske, brezposelnosti in vseh njenih posledic, bo le mogoča, če bodo ljudje pričeli z zaupanjem moliti: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh!“

HOLANDIJA IN BELGIJA.

Iz Jugoslavije smo se vrnili!

Doma je pač vedno lepo! Zato se nas je tudi zbralo, kljub slabim časom, lepo število in smo šli „pogledat“ domov. Nekateri naših so pa morali za vedno ostati tamkaj.

Kako se nam je na vožnji godilo, že veste! Imeli smo sicer od Kölna do Ljubljane direktne vozove, da se nam ni trebalo nikdar presedati, plačanih kart je bilo 136, sedežev pa 160 in vendar smo bili nezadovoljni..... Zakaj? Vsakomur se ni moglo v vsaki stvari ustreči, če tudi je imelo vodstvo skrbi in dela čez glavo — in vendar smo videli veliko napak, ki jih pa nihče ni bil kriv! in koga naj zato napademo? Vodstvo! Da, prav je tako! Nekdo mora nositi krivdo! In najbolj prilično je, če napademo tiste, ki nas vodijo! Zvedeli pa smo — in prosimo, da tega ne poveste tistemu, ki nas je letos vodil! —, da si take odgovornosti nikdar več ne želi!

Vsako leto je Ministrstvo železnic odobrilo našim izletnikom brezplačno vožnjo po Jugoslaviji. Tudi letos je bila davno pred odhodom vložena prošnja, ki ja kljub brzjavni urgenci ni bila pravočasno rešena. In da ni bila stvar in Beogradu pravočasno urejena, je bilo seveda zopet krivo vodstvo..... Še le nekaj dni po prihodu v domovino, je bilo izdano odobrenje $\frac{1}{4}$ vožnje po vseh železnicah za naše izletnike.

Sicer smo se pa prav dobro imeli! Na Brezjah smo opravili svojo pobožnost. Čas počitnic je kaj hitro potekel, veliko prehitro! Obiskali smo sorodnike in znance, se nasrkali domačega svežega zraka — ter že zopet odhiteli preko meja.

Holandski duhovniki v Jugoslaviji.

Ko so se mudili naši izletniki v domovini, je prišlo nenadoma sporočilo, da prispejo tjakaj tudi trije holandski duhovniki.

Naš izseljeniški duhovnik se zato tudi ni mogel vrniti s transportom, temveč je moral počakati v domovini na te visoke goste. Prispeli so 29. julija zvečer v Ljubljano gg. Frencken, van Campen oba iz Breda v Holandiji in g. Beukelaar iz Antwerpena v Belgiji. Udeležili so se gospodje velike katoliške proslave 30. julija na ljubljanskem stadionu: zlate sv. maše nadškofa dr. Jegliča, obiskali oba slovenska škofa ter si ogledali lepote naše zemlje, bili so na Bledu, na Brezjah pri Materi božji, v Bohinju, v Slovenskih goricah na Štajerskem itd. Po nekaj dnevih so se vrnili preko Salzburga, Münchena, Kölna v Holandijo.

Zopet nekateri v domovino.

Sredi avgusta se je zopet napolnila manjša skupina (okrog 20) naših ljudi v domovino. Vodi jih g. Celič iz Eyselshovena. Vrnejo se koncem tega meseca.

dne 30. julija lahko imenujemo eno najlepših prireditev, kar smo jih doživeli v tujini. Šest velikih avtobusov in en taksi je odpeljalo v zgodnjih urah naše romarje na slavno božjo pot. Ob 8. je bila slovesna sv. maša s pridigo g. vikarja Tensundern. Tudi pri križevnem potu je govoril g. Tensundern; njegova pridiga nam vsem ostane vedno v spominu: v prekrasnih besedah se je spominjal velikega prijatelja izseljencev „današnjega zlatomašnika nadškofa dr. Jeglica!“ Pete litanije popoldan je opravil p. Teotim, cerkveni govor pa je imel pri večernicah g. Goričar. Sklepna pobožnost je bila ob ½5. pri kapilici, nakar se je razšlo nad 700 udeležencev, ki so se mnogi po več letih zopet videli, po Nemčiji in Holandiji.

Službe božje.

27. avgusta ob 9. v Nieuw Einde in Chevremont;
3. septembra ob 9. uri v Lutterade in Chevremont;
10. septembra ob 9. v Eygelshoven, ob 9 v. Spekholzerheide.
17. septembra ob 9. v Brunssum in Nieuwenhagen;
24. septembra ob 9. v Nieuw Einde in Hoensbroek.

Služba božja je torej spremenjena v Chevremontu, kjer se vrši odslej vsako prvo nedeljo in v Hoensbroeku, kjer se vrši četrto nedeljo v mesecu. Sprememba se je izvršila na željo in radi pevcev.

Slovenski duhovnik bo — radi duhovnik vaj — v dneh od 28. avg. do 1. sept. odsoten.

Dopis iz Lutterade.

Društvo sv. Barbare je imelo kaj lepo prireditev pretekli mesec. Čisti dobiček, dobljen pri tomboli, je namenjen naši društveni knjižnici.

Umrli je na pljučni bolezni Karl Strgar, ki zapušča ženo in tri male otroke. Naj počiva v miru!

Izlet v Antwerpen je priredilo naše društvo dne 16. julija.

Bolniška blagajna rudarjev.

Iz tednika „De Mijnwerker“ posnemamo sledeče:

Na mnogih rudnikih je od časa, odkar so uvedeni „Feierschichti“, odstotek bolnih silno narastel. Mnogo več bolnih ko kadarkoli poprej.

Kje iskati vzroka?

Eno dejstvo je gotovo: Kdor dela štiri v tednu (n. pr. v Eygelshovenu) je veliko na slabšem, kakor on, ki je bolan. V 4 dneh zasluži namreč samo 66²/₃% svoje tedenske plače, če je pa bolan, pa prejme 70% svojih tedenskih dohodkov. Iz tega je pač kaj razumljivo, da oni, ki nimajo dovolj trdnega značaja v takih razmerah prej vzamejo bolniško karto, kakor v normalnih razmerah. Nekateri nam bodo mogoče to ugotovitev zamerili, a dejstvo le ostane.

Zanimivo je dalje tudi dejstvo, da praznuje veliko več tujcev, kakor pa domačinov. Tako je pokazala n. pr. statistika na rudniku „Julia“ sledeči rezultat: Od Holandcev jih je bilo 4.7% bolnih, od Jugoslovanov 12.7%, od Poljakov 11.9%, od Nemcev 12.9%. Torej je povprečno in sorazmerno trikrat toliko tujcev bolnih kakor domačinov.

Kaj je zopet temu vzrok?

V prejšnjih letih so rudniki tujce potrebovali, zato so jih vabili semkaj. Sedaj, ko je slabši čas, pa jih odpuščajo. Razumljivo je, da skuša vsak tujec, predno se za stalno poslovi iz Holandije, še priti do vseh socialnih koristi, kolikor pač more. Ali pa, ker ve, da bo najbrž odpuščen, skuša še vsaj na ta način odriniti odpustitev, dokler se pač da.

Tako piše list „De Mijnwerker“. Mi pa dodajemo še sledeče, kar bo tudi res: Nikdar se ni delavca tako pritiskalo, kakor sedaj. Iz raznih statistik je razvidno, da producirajo rudniki sedaj pri mnogo manjšem številu delavstva in pri skrajšanem delovnem roku še več premoega kot poperj; torej je vsa ta sila izstisnjena iz ubogega delavca. Ali je potem kaj čudno, če je več bolnih ko v prejšnjih časih? To vprašanje smo pa mi stavili na merodajno mesto!

Naš dober učitelj g. Svatopluk Štoviček se je tekom šolskih počitnic v domovini poročil z gđčno Majdo Juresič. Poročil ju je slovenski izseljeniški duhovnik g. Oberžan v cerkvi Sv. Jakoba v Ljubljani. Mlademu paru želimo vsi belgijski Jugoslovani obilo sreče na njuni življenski poti! Tem željam se pridružuje tudi uredništvo našega lista.

Nastanil se je g. Štoviček v Eysdenu-St. Barbare, Avenue Mercier 93.

Smrt med našimi v Belgiji. V Waterscheiu je umrl 24. junija Jozef Kovač, ki se je bil že pred enim letom ponesrečil ter ga je sedaj smrt rešila velikega trpljenja. Pokojni je doma iz Zagorja ob Savi ter zapušča 8 otrok in ženo.

Poročila sta se v Eysdenu Alojz Hudolin in Marija Zakušek, ter Omerzu Ivan s Katico Zakušek.

Iz Jugoslavije je došla s svojim možem v Eysden gospa Majda Štoviček — Juresič. Iskreno dobrodošlico na tujih tleh!

FRANCIJA.

Tucquegnieux.

Slovensko delavsko društvo iz Marine je jako agilno in z veliko vnemo zbira kapital, da bo tem lažje podpiralo svoje člane v nesreči in bolezni. Pred kratkim je priredilo tekmo v kegljanju s prav zanimivimi dobitki in z veselim koncem: 500 fr. čistega dobička. Čez dober teden (16.7.33) je sledila prireditev, ki je imela na sporedu petje, igro: Namišljeni bolnik ter za ocvirk šaljiv kuplet: Nezakonski oče. V petju so pevci precej napredovali od zadnjega nastopa, tako da bi radi slišali več kakor tri pesmi. Tudi otroški zbor je nastopil in zapel: Ohcet v Kani Galileji. Zanimivo je kako ljudje povsod otroško petje radi poslušajo, kar se je opazilo tudi tu.

Mladi glasovi imajo neko posebno milino ali moč, ko človeku nehote seže do srca, četudi je pesmica po besedi in melodiji preprosta, otrokom primerna. Je pa tudi pesem za otroke posebno v tujini, izvrstno sredstvo, da se naučijo materinega jezika na lahek in prikljpljiv način, — vsaj za silo in pa, da istega tudi vzljubijo, ko vidijo, v domačem jeziku mnogo lepega. O igri sami ni kaj reči. Igrali so dobro, le na nekaterih mestih je bila izgovarjava nekoliko pretiha. Denarni uspeh igre je bil jako malenkosten vsled zelo pičle udeležbe. Je pač težko, ko nimajo ljudje smisla za kulturne prireditve. Med udeleženi sta bili celo dve italijanski družini in ena ukrajinska, kar je zanimivo Slovenci pa premnogi raje ostanejo doma že zato, da se ne razdere sloga, ki je najbolj popolna tedaj, ko je vsak sam zase.

Giraumont.

Majhna slovenska naselbina, ki v borbi za vsakdanji kruh še ni izgubila smisla za duševno razvedrilo. Ustanovili so pevski zbor 16 članov, kar je četrtnina cele naselbine. Zaenkrat je pri vseh opaziti za petje veliko navdušenje in se ne bo tako brž ohladilo, kakor pevci sami zagotavljajo. Da bi le tako bilo. Težave so precejšnje, a dobra volja vse premaga. G. Jurjevčič je radevolje odprl za pevske vaje svoje stanovanje. Harmonija ni, zato pa je nekoliko bolj utrudljivo za pevovodjo, ki mora vsak glas pevcem sam zapeti. Zaenkrat jih poučuje g. izselj. duh. iz. Aumetza. — Pevski zbor že kar dobro in navdušeno prepeva pri mesečnih slov. popoldanskih pobožnostih. Ko se zbor izvije iz prvih začetniških težav, bo šlo vedno bolje, hitreje in lažje. Zato le pogum. Zbor ima v programu gojiti cerkveno petje za domače slov. cerkvene pobožnosti, lotiti se pa hoče tudi posvetnega petja, ko se malo bolj utrdi.

Merlebach.

Bivšim članom bratovskih skladnic v Jugoslaviji! — Kakor že znano, je po novih pravilih bratovskih skladnic v Jugo-

slaviji tistim članom, ki so svoj čas izstopili iz zavarovanja in tako izgubili že pridobljene pravice, sedaj zopet mogoče, da te z istopom izgubljene pravice zopet pridobe, to pa pod sledečimi pogoji:

- 1) da je bil kdo član bratovske skladnice polnih 10 let;
- 2) da za vsa leta od izstopa plačajo enkratno priznalo Dinarjev 20.— in to najpozneje do 30. avgusta tega leta, potem pa redno vsako leto tudi 20 Din.

Pod temi pogoji člani pravico do pokojnine, ako so postali več ko za $\frac{2}{3}$ delanezmožni (66.6%), oziroma ko dosežejo predpisano starost. — To v pojasnilo. Prizadeti se lahko oglasijo pri slovenskem duhovniku v Merlebachu.

Zanimivi podatki iz letnega (1932) poročila premogokopne družbe Sarre & Moselle. — Produkcija premoga, ki bi v drugih časih zlahka dosegla 5 milijon. ton, je bila v letu 1932 samo 3.93.818 ton, za 7% manjša ko v l. 1931. Čisti dobiček v letu 1932 znaša 17 milj. 45 tis. 553 frc., nasproti dobičku v l. 1931 = 18.547.431 frc. (Uradno poročilo.) Če se dobro premisli, je za te kritične čase takole dobrih 17 milijončkov prav čeden dobiček! Komaj en dober milijon manj ko v l. 1931. Znati je treba! Znižati delavne moči (odpusti), dobrih 60 praznikov več v letu, pa plačo zniževati — produkcija mora seveda ostati približno ista, zato že skrbi „Murkssystem“ — pa ti nobena kriza ne more do živega!

To je tisto zlo vele-kapitala, proti kateremu se po pravici bori vsak dobromisleč človek, ne samo delavec! Nešetokrat se je v teh letih pisalo in govorilo — same besede! — da mora vsak poedinec, vsak stan potrpeti in nekaj žrtvovati, da bomo vzajemno premagali grdo pošast krizo. In lahko rečemo, da res vsak stan trpi in žrtvuje: delavci, kmetje, trgovci, gostilničarji (I) itd., le delničarji velekapitala hočejo in tudi dosežejo svoj „najboljši“ del, ki jim ne sme biti odvzet. Če ne gre milo, pa s silo!

Pri družbi Wendel je menda prav tako, če ne še malo „boljše“!

„Krise-Brot“! Bodi pozdravljen! — Po naredbi tukajšnega, zelo čislanege župana, so začeli peki — ki jim poleg kapitalistov tudi v krizi ne „sfali“ — pečt takomenovani „Krise Brot!“ Ampak vsa čast jim, županu in pekom! Ne samo da je za 25% ceneji, je tudi najmanj za toliko okusnejši od „luksus“-kruha, ki ima prvi dan take luknje, da lahko vanj zležeš, drugi dan pa jezik in usta obrežeš. Novi pa vsaj diši po domače, rž je vmes in tretji dan je še enako okusen. Za enkrat imajo peki pri tem kruhu odjemalce največ pri Slovencih-ki vedo kaj je dobro! Bog daj, da se ne bi premislili, ne peki ne Slovenci, ki jih živi Bog pa dober kruh!

„Savez Jugoslovenskih Radnika „Kraljevič Andrej““. — Koncem meseca maja se je v Metz u osnoval in ustanovil Savez Jugoslovenskih Radnika „Kraljevič Andrej“, to je Udruženje Jugoslovenskih delavcev v vzhodni Franciji, pod okriljem kr. konzulata. Misel je lepa in bi jo bilo vredno izpeljati. Ni to prvič, že pred leti se je poskušalo podobno in v večjem obsegu: združiti vsa jugoslovenska društva v Franciji v eno veliko in močno podporno organizacijo, ki naj bi deloma nadomestovala ugodnosti delavskih pogodb, ki jih Jugoslavija s Francijo žal še nima. Pred leti se je ta ideja ponesrečila. Zakaj? Malo radi znane needinost — ki je tragična lastnost nas Slovanov sploh — največ pa radi žalostnih izkušenj in vsled teh iz nezaupanja do oseb, ki so propagirale to misel. — Sedaj, ob 12 uri, je drugi poizkus. Žal, bo tudi ta — kakor kaže — mrtvorajeno dete. Ne toliko radi nezaupanje, saj je pod okriljem kr. konzulata, toliko bolj radi načina, kako se je ustanovil in kako se progagira — Savez Udruženja. Pravila novega Udruženja niso bila prav nič predebatirana. So pa v mnogem nepopolna, za razna društva, z različnimi nazori in nameni, kakor „Barbara“, „Edinost“, pevska društva itd, nesprejemljiva. Po pravilih novega Udruženja naj bi namreč vsa ta društva z različnimi nazori in cilji nehala biti to, kar so in bi se v nadalje smatrala kot podružnice Saveza, Udruženja in ne bi mogla obdržati več svojih

lastnih nazorov, mišljenja, namenov, tega, radi česar so ravno nastala različna društva! To ravno pa je vzrok, da Savez nima tudi to pot zaželenega uspeha. Zato je nejevolja od gotovih strani povsem neutemeljena in — krivična! Ne moremo se načuditi kr. konzulatu, da je dopustil in s tem odobrill nekemu Kovačeviču iz Amnéville, da je dotični v uradnem glasilu kr. konzulata, „Jugoslovenskem Izseljeničkem Glasniku“ izlil svojo jezo radi neuspeha Saveza v člančiču, kateraga konec se takole glasi: (v slovenskem prevodu): „Naše mesto je v vrstah, kjer se nahajajo vsi pošteni, iskreni in dobri Jugoslovani, rodoljubi, — a to je „Savez Jugoslovenskih Radnika „Kraljevič Andrej““, ki dela z nami in za nas..... a ne v gnezdu narodnih izdajalcev!“

Toraj vsi, ki se obotavljajo vstopiti v Savez radi gori omenjenih, deloma zelo upravičenih razlogov, so narodni izdajalci? Besede so zelo po ceni in potrpežljive, ampak njih pomen? Še enkrat: zelo se čudimo, da je kr. konzulat dovolil v svojem uradnem glasilu priobčiti take besede! Še bolj bi se pa čudili, če bi te vrste propaganda imela kak uspeh.

Pripomba. Gornji dopis priobčujemo pod izrecno odgovornostjo našega rednega dopisnika iz Merlebacha.

Uredništvo.

Jubilej 1900 letnice smrti Kristusove in biserne sv. maše apostola sloven. naroda, nadškofa dr. A. B. Jegliča, smo združeni v duhu z vsem vernim slovenskim narodom, proslavili tudi tukajšnji Slovenci s slovesno službo božjo, pridigo in zahvalno pesmijo.

Slovenska šola. Prav lepo kaže. V Merlebachu in Jeanne d'Arc-u imamo prav lepe družvene prostore. Dozdaj obiskuje te tečaje okrog 110 otrok, pa bi jih bilo lahko še več. Ker je z našimi otroki samo v šole prostih dnevih mogoče kaj narediti, bomo dobro porabili počitniška meseca, avgust in september. Stariše prosimo, da redno pošiljajo otroke. Nekaj tega, kar se bomo naučili, bomo pokazali jeseni na izseljeniški praznik. Če Bog da!

Bruay-en-Artois.

Poroka. Dne 8. julija sta se poročila g. Matej Očakar in gđc. Jozefa Kokalj. Bilo srečno!

Romanja. Živimo v času romarskih izletov. Tako je poromalo tudi nekaj bruajskih naših družin k Materi božji v Peruwelz v bližnji Belgiji. Poljaki so priredili na francoski narodni praznik posebni vlak na to božjo pot. Priključili so se jim naši in ni jim bilo žal. V krasni veliki romarski cerkvi so lepo opravili svojo božjo pot.

Veselega razpoloženja jim niso mogli skaziti niti strogi francoski cariniki na povratku, ko so le preradovedno stikali po žepih kake odpustke nesejo romarji iz Belgije. Prav posebno jim je bil všeč belgijski tobak, tako všeč, da so si ga za spomin obdržali. Pa naj jim tekne!

I. sv. Obhajilo. Dne 20. julija je pristopilo 9 naših malih prvokrat k angelski mizi. Kot po navadi jim je priredila Roženvenska bratovščina zajutrek v ozaljšanih prostorih župnijske hiše. Bog jim plačaj!

Popoldne so imeli izlet, ki se je lepo zaključil z molitvijo in petimi litanijami Matere božje. Le pridni naj vsi ostanejo.

Liévin P. de C.

Romarski shod na Lorette. V nedeljo 9. julija se je zbralo nad 800 naših rojakov na prijaznem gričku Lorette, da opravijo priljubljeno jim božjo pot k Loretski Materi božji. Prišli so iz vseh naših kolonij, zlasti številno še iz Liévina, Bruay in Salominske okolice.

Pri dopoldanskem opravilu je pel to leto pomnoženi pevkis zbor pod vodstvom g. Tuhtarja. Drugo leto pride zopet kak drug pevski zbor na vrsto, da imamo priliko slišati naše pevske zборе iz raznih kolonij. Popoldne smo zapeli po domači navadi litanije lavretanske Matere božje.

Med popoldanskim odmorom, ko smo posedli po travi in povživali prinesene dobrote, se je razvilo živahno veselo

razpoloženje. Stari znanci so si segali v roke in spraševali kako je v tem in onem kraju. Videli smo, da je povsod enako kriza. Povsod praznujejo. Čudno, včasih se je zdelo, da je preveč cerkvenih praznikov in so jih več odpravili, češ da se bo industrija bolj razvijala. In razvila se je tako, da imamo prisiljene praznike vsak teden.

Slučajno so prispeli isti dan na Lorette železniški aspirantje iz Jugoslavije, 45 po številu. Potovali so po Franciji in prišli pogledat tudi iz svetovne vojske znano pozorišče krvavih bojev in eno izmed največjih vojaških pokopališč. Hitro smo se malo pomenili, le žal, da so nas tako hitro zapustili in odšli z avtobusi naprej.

Celo romanje je prav lepo izpadlo. Pa na svidenje še prihodnje leto, če Bog da.

Ukor in želja. Zadnjega Rafaela smo malo začudeno pogledali, ko je prispel revček tako shujšan. Upajmo pa da bo njegova sušica kmalu minila in da bo prihodnjič zopet prišel v prejšnji obliki poln novic iz raznih krajev. Sicer bi mu poslali kaj tavžentroz za bolezen, če mu niso pregrenke in bi si bolj želel mesto rož „tavžent novih naročnikov.“ Saj bi jih bilo lahko, ako bi se vsi izseljenci oklenili svojega izseljeniškega lista.

Prireditiv. Tukajšnja Rožovenska bratovščina je priredila lepo vspelo mladinsko prireditiv z igro in rajanjem. Kar veseli smo bili naših malih, ko so nam res vzorno igrali in izvajali točke. Zasluga gre g. Tuhtarju, ki je imel ne malo dela in potrpljenja pri pouku.

Kaj je z delavsko pogodbo? Mnogo se govori, zakaj vendar se že ne sklene težko pričakovana pogodba med Francijo in Jugoslavijo. Tisti, ki ne poznajo razmer ali pa jih nočejo poznati, vale vso krivdo na našo vlado. Krivda je pa zaenkrat drugod, kot je razvidno iz zadnjega odgovora našega zunanjega ministerstva, ko je odgovorilo na urgiranje od delavske strani da je ponovno naročilo našemu poslanstvu v Parizu, da naj nastopi pri francoskem ministerstvu dela in zunanjih zadev, da čimpreje predloži že izdelano pogodbo parlamentu in senatu v potrjenje. Toda ti gospodje imajo preveč velikih skrbi in pozabljajo na naše zadeve.

Biserna sv. maša nadškofa Dr. Jegliča. Dne 30. julija je celi slovenski narod proslavil jubilej biserne sv. maše svoje-ga največjega dobrotnika in vodnika nadškofa Dr. Jegliča. Visoki jubilar je tudi velik prijatelj in dobrotnik nas izsel-jencev. Ko smo bili še od vseh pozabljeni, je on mislil na nas in nam poslal prve dušne pastirje. Ko so povsod rekli, da ne morejo poslati duhovnikov, je naš jubilar izjavil: Tudi jaz jih nimam, manjka jih tudi v moji škofiji, ali za izsel-jence moram koga dobiti, ker oni so jih najbolj potrebni. In dobil jih je in poslal po svetu z naročilom, naj pozdravijo izseljence v njegovem imenu in naj skrbijo za njih dušni in telesni blagor.

V hvaležen spomin na vse dobrote, smo poslali izseljenci severne Francije gospodu nadškofu častitke k biserni sv. maši in smo se z zastavami udeležili sv. maše, ki je bila po naših kolonijah opravljena 30. julija za visokega jubilanta.

Na oddihu v domovini se je nahajal meseca avgusta izsel-jeniški duhovnik Mgr. Valentin Zupančič.

Noyelles sous Lens (P. de C.)

V četrtek 10. avgusta je po kratki bolezni v Gospodu mirno zaspala gospa Justina Šterk, rojena Levičar. Pokojna je bila doma iz ugledne krščanske družine iz Sela pri Raki, srez Krško. Stara je bila komaj 38 let in zapušča žalujočemu možu štiri nedorasle otroke. V domovini pa žalujejo za njo brat in tri sestre, od katerih sta dve usmiljenki v bolnici. Ker je bila pokojna zelo skrbna in dobra mati ter dobra gospo-dinja, je povzročila njena smrt možu in družini zelo hud udarec. — V nedeljo popoldan jo je številna množica Slo-vencev in Poljakov spremila k večnemu počitku. Takega pogreba še Slovenci v tem kraju nismo doživeli. Bodi je lahka tuja zemljica, družini pa naše iskreno sožalje!

Lens.

V bolnici je umrl Ivan Knez, doma iz Magovnika, župnije St. Jurij pod Kumom. Bolehal je dalj časa na jetiki. Naj počiva v miru!

Mericourt sous Lens.

Pred kratkim je odšel v domovino že dalj časa bolni Ivan Jerman, ki je bil zaposlen na rudniku Drocourt. Menil je, da si bo v domovini okrepil zdravje, toda kruta smrt ga je že po desetih dneh bivanja v domovini vzela s seboj. Iz domo-vine poročajo, da se je do zadnjega s hvaležnostjo spomin-jal rojakov, ki so mu pripomogli do povratka v domovino. Vesel je bil, da je vsaj umrl med domačimi. Pokopan je bil v Zagorju ob Savi 10. avgusta! Naj mu sveti večna luč!

Javni zahvali.

Podpisani se najpristrčneje zahvaljujem podpornemu društvu sv. Barbare v Sallaumines Mericourt za izdano mi podporo v času nesreče pri delu. Imenovanò društvo vsako-mur priporočam.

Peter Koblar, rudar v Billy Montigny.

Prisrčno se zahvaljujem podpornemu društvu sv. Barbare v Sallaumines Mericourt za podporo v času moje nezmožnosti za delo. To društvo vsakomur priporočam.

Marko Korent, rudar v Sallaumines.

Sallaumines (P. de C.)

Moramo se tudi mi oglasiti v našem „Rafaelu“, da poto-žimo svoje križe in težave. Kriza nas tu še vedno muči; de-lamo po 4—5 šihov na teden, tako komaj toliko zaslužimo, da se za silo preživimo. Nimamo pa upanja, da bi se položaj v kratkem zboljšal. Z delom nas vedno bolj priganjajo, če pa ne napraviš, kar ti je ukazano, pa si kaznovan. Pripom-niti pa moramo, da so temu delavci večkrat sami krivi: ko se pa tako ženejo in nekateri še več napravijo, kakor je treba! Vendar moramo biti na drugi strani pa še zadovoljni, ko imamo vsaj vsakdanji kruh, če pomislimo na naše rojake v Trbovljah, kako strašno pomanjkanje trpijo, da njihovi otroci že od gladu omedlevajo.

Lani so nekateri začeli naše rojake denuncirati, češ, da so komunisti, kar jim pa seveda ni uspelo. Letos se to denun-cijanstvo zopet ponavlja. Tako so dne 23. julija izvršile oblasti pri predsedniku društva hišno preiskavo, našli seveda niso nič. Zato opozarjamo, bodite previdni, ker denuncijanti so vsega zmožni, zlasti še oni, ki tako radi menjajo svojo barvo!

Resnicoljubi.

Pripomba uredništva. Iz več krajev naše emigracije smo že prejeli poročila o grden, podlem, Slovence nevrednem denuncijanstvu. Zgodili so se že slučaji, da sta dva drug dru-gega denuncirala, pa sta potem radi tega oba izgubila delo, če tudi sicer nista nikaka komunisti, ali sicer slaba človeka. Le eden o drugem sta pripovedovala neresnične stvari. V nekem kraju se je celo zgodilo, da se je prikradel resničen komunist v katoliško društvo, bil potem takoj izključen, ko se je zaznalo za njegovo barvo. To priliko je pa izrabil „marljiv“ denuncijant ter hodil k ostalim članom strašit: vsi boste vrženi na cesto, ker ste v katoliškem društvu! In sam je bil prej član tega društva! — Ne moremo dovolj obsoditi tega grdega posla nekaterih naših ljudi, ker imamo dokaze, da jih je mnogo izgubilo svoj kruh ravno radi de-nuncijanstva, mnogi tudi čisto po nedolžnem! Slovenci, obrni-te hrbet takim ljudem in storite vse, da preprečite njihov umazan posel!

NEMČIJA.

Izgnani se vračajo v domovino.

Pod gornjim naslovom prinaša ljubljanski „Slovenec“ z dne 20. avgusta sledeče poročilo:

Zadnje dneve se odigravajo ob prihodu avstrijskih vlakov

na mariborskem kolodvoru pretresujoči prizori. Iz vagonov stopajo izčrpane postave mož in žena s kopicami otrok. Pozna se jim, da imajo za seboj dolgo vožnjo in pomanjkanje, pred seboj pa negotovost. So to izseljenci, ki jih vrača Nemčija. Delali so v rudnikih, tovarnah in drugih poklicih desetletja, sedaj pa morajo zapuščati obrate, da dajejo mesta drugim. V teku treh dni je prišlo čez mejo deset družin. Vse brez sredstev, z bournim imetjem, ki jim je še preostalo v pomanjkanju; doma so po večini iz Slovenije.

Eden od njih z veliko družino je bil 15 let v Nemčiji preparator. Rodom je Mariborčan in ostal je v mestu. Pripovedoval je, da je to še le začetek izseljevanja naših ljudi. Hitlerjevska Nemčija nima prostora za tuje delavce ter jih bo izgnala brez ozira, ali imajo delo ali ne. On je bil zaposlen, pa so ga morali delodajalci pod pritiskom odsloviti. Ko pa je izgubil delo, so nemški oblasti to izrabile ter ga izgnale kot brezposelnega. Ista usoda čaka še tisoče.

Kam bo sedaj domovina s temi ljudmi? Emigracije ni, dela in zaslužka ni..... Vračajoči se napotijo s kolodvora na borzo dela, kjer jim dajo brezplačno hrano in nakznice za nadaljevanje vožnje. Družino, ki je doma iz Maribora, je oskrbelo mesto. Skromen prostorček v baraki in nekaj sto dinarjev podpore je začasno vse, kar je moglo rodno mesto nuditi. In kaj bo, ko pridejo še drugi?

Dopis iz Castrop-Rauxel.

Tudi mi Slovenci iz Castrop-Rauxel se moramo oglasiti v „Rafaelu“, ki že nad dve leti prihaja nam. Moreča kriza nam ni dala prej duška, da bi se predstavili našim bratom v tujini. Zalibog je naše društvo maloštevilno, vendar si skušamo v prijateljski slogi oslajšati svoje življenje ter roka v roki prekoračiti to solzno dolino. Še veliko boljše bi bilo, da bi se nam pridružili tudi oni, ki stoje danes še ob strani.

Romanja v Kevelaer smo se v lepem številu udeležili.

Še eno veselo vest hočemo sporočiti. Pred nedavnim se je poročila pridna hči našega predsednika gd. Marija Borrišek, rojena v Trbovljah, v Alberton Pollmann iz Suderwich. Mlademu paru prisrčno častitamo ter mu želimo obilo blagoslova z nebes!

A tudi smrt nam ne prizanaša. V juniju smo spremili k zadnjemu počitku blago mamico Marijo Jug, rojeno 1. 1886 v Česeniku pri Kamniku. Bila je ljubeča mati 13 otrok, od katerih jih živi 5 fantov in 5 deklet. Pogreb je pokazal, kako zelo je bila pokojna priljubljena pri Slovencih in Nemcih. Naj v miru počiva, preostalim pa naše iskreno sožalje!

Franc Skoberne.

DELAVSKA VPRAŠANJA.

To je pa neverjetno.

Tako je vzkliknil pri neki delavski sodni razpravi navzoči sodnik, ko je delavec pripovedoval, da zasluži na mesec 200 Din. Sodniku se je zdelo, da mož pretirava. Toda delavec je dokazal, da resnično prejema le 200 Din na mesec in da zasluži nekaj več le v mesecih z izredno lepim vremenom. Je pa ta delavec zaposlen na neki žagi tam na zelenem Pohorju.

Sodnik je nato vprašal delavca, kako more s tako plačo živeti. In delavec ni mogel drugega odgovoriti kot to, da je zmignil z rameni in se grenko nasmehnil.

Da, to je res neverjetno. Še bolj neverjetno pa je to, da trpi družba v svoji sredi take nečloveške delodajalce, ki zaradi večjega dobička izsesajo svojim delavcem zadnjo kapljo krvi. Zato pa ni čudno, če se množe zločini, atentati, nasilja in podobno. Zato tudi ni čudno, da ni ljudem nobena stvar več sveta, da ne verujejo več v pravico. Ta primer nam znova kaže, da je posebno v časih brezposelnosti eno najvažnejših socialnih določb — določilo o minimalnih plačah in brezposelnosti zavarovanje. Dokler ne bomo imeli teh dveh določb, toliko časa bo med našim delavstvom še mnogo revščine in gladu.

Plače podjedelskih delavcev v domovini so zopet padle, in sicer zasluži banatski polj. delavec 8 Din na dan, a sezonski delavci iz Prekmurja so delali v vsej sezoni od 15. maja do 10. avgusta samo za hrano in 4.50 mtc. pšenice.

V USA je brezposelnih tretjina vsega delavstva. Število vseh ameriških delavcev znaša okroglo 50 milijonov in od teh jih je danes brez dela nad 16 milijonov.

Senat v Združenih državah je dovolil vsoto 500 milijonov dolarjev ali okroglo 25 milijard dinarjev v odpomoč brezposelnosti.

V Nemčiji so začeli uvajati obvezno delo. Prvi letnik, ki bo vpoklican na obvezno delo, bo sestavljen iz fantov, ki bodo 1. februarja 1934 prekoračili 19. leto. Doba obveznega dela bo trajala šest mesecev. Vprašanje ženskega obveznega dela bo urejeno s posebno uredbo.

Kakor poročajo bo s 1. oktobrom t. l. nastopilo obvezno službo v nemški državi 350.000 delavcev.

Ministrstvo za socialno politiko v Belgradu je na podlagi zakona o delu izdelalo načrt delovnega reda za vsa industrijskega podjetja. Načrt je bil predložen industrijskim zbornicam.

V začetku maja je bilo v češkoslovaški republiki 797.412 brezposelnih delavcev, kar je za 80.873 manj od staleža v mesecu marcu.

ZGODBICE.

I.

V nekem industrijskem mestu je živela mati-vdova s svojim sinom Ivanom. Bil je lep nedeljski večer; Ivan je bil z doma, mati pa je klečala pred podobo Jezusovega Srca in iskreno molila za Ivana, ki je zašel v slabo družbo in se oprijel svobodomiselnih načel. Ni bil pijanec, tudi ne nečistnik; nihče ga ni slišal preklinjati, vendar je globoko padel, ker je zaničeval vero in cerkev in silno žalil mater z brezbožnimi pogoni. Danes ga je pobožna mati med kosilom ljubeznjivo prosila, naj vendar spolnuje krščanske dolžnosti. Ivan pa je ugovarjal: „Mati, ne uvidevam, kaj mi koristi cerkev. Cerkev je dobra za ženske in bolehne može in za take, ki brez cerkve ne morejo biti pošteni. Jaz sem zdrav in krepak in kdo ni more očitati, da nisem pošten.“ Te besede so težko ranile materino srce, zato kleči pred sveto podobo in prosi Boga pomoči.

Ivan je bil med tem v družbi svojih tovarišev, ki so imeli ob nedeljah zborovanje in udrihal čez vero, cerkev in duhovnike, kar se je dalo. Burno odobravanje je sledilo njegovemu govoru, Ivan pa je urno šel iz dvorane. Zunaj zadene na starega patra kapucina, spovednika njegove matere, in resnobno njegovo lice je razodevalo, da je pater slišal njegov govor; saj so bila okna odprata. Zato mu je bilo všeč, da je pater morda čul njegov govor. Kako bo mater bolelo zvedeti, da je zopet govoril zoper Boga in njegovo cerkev. Pater pa je položil desnico na Ivanovo ramo in rekel: Nesrečni mladi moj prijatelj! Bog ti je dal dar govora, da spodbujaš druge ljudi, ti jih pa pohujšuješ. Bog ti odpusti, kar si danes govoril, vrni se v naročje sv. cerkve, dokler je čas in spoznaj svoje zmote. Z veseljem te bo Bog sprejel, saj veš da je v nebesnih večje veselje nad grešnikom, ki se spokori, kakor nad pravičnimi, ki ne potrebujejo pokore.

Ves potrt se poda Ivan domov, in mati takoj spozna, da se je nekaj zgodilo. Noč je bila slaba, neprespana, gorečo molitev se je dvigala iz materinega srca proti nebu. Bog naj omeheča sinovo srce in Marija, ki najbolj pozna srce materino, naj milostjivo obrne svoje oči na izgubljenega sina. — Njena molitev je bila uslišana.

Ivan je bil zaposlen v neki ključavničarski tovarni, kjer so izdelavali železne blagajne za bančne urade. Bil je jako iznajdljiv in ravnokar je skončal blagajno posebne vrste;

drugi dan je imela iti na svoje mesto. Blagajna je imela dva ključa; enega je imel Ivan, drugega delovodja. Ivan je hotel blagajno še enkrat preiskati, zato stopi vanjo, poskusi to in ono zaporo. naenkrat pa se blagajna zapre in Ivan je bil ujet. Ivan je takoj spoznal nevarnost, začel je trkati in ob železno steno butati, toda zastoj, nihče ga ni slišal. Zrak postaja slabši, če ne pride pomoč, bo gotova smrt. Srce se mu krči, tedaj se spomni kapucinskega patra in njegovih besedi; v tej stiski kliče na pomoč Boga in vse svetnike, začne moliti, tako pobožne, tako vroče, kakor še nikdar v življenju. Moči so ga zapustile, nezavesten se zgrudi.

Popoldne potrka bančni uradnik na materine duri in pove materi, da se je zgodila nesreča; ako sina prinesejo domov, naj se nikar preveč ne ustraši, ker sin je živ, toda nezavesten. Mati je bila obupana; če sin umrje, kaj bo z njegovo dušo? Sina kmalu prinese in ga polože na postelj. Mati sede k njemu in zopet se dviga iskrena materna molitev k Bogu za življenje nesrečnega sina. Ne dolgo in iz ust Ivana prihajajo besede: „milosti polna — — — na smrtno uro.“ Materi so bile te besede dobro znane, kateri kristjan jih ne pozna? Materno lice se zjasni, njen sin moli, velika tolažba zanjo.

Zopet potrka na duri: Naprej! V sobo stopi kapucinski pater, da bi tolažil mater. Čul je o nesreči in se takoj podal k delavskemu mojstru pozvedovat, kako se je zgodilo. Ta kratko poroči, da je mislil šele proti večeru iti v skladišče, toda neki notranji glas ga je gnal tjakaj. Čudno se mu je zazdelo, da je nova blagajna zaprta. Ključ ima v žepu, otvori blagajno in najde notri nezavestnega Ivana. Ura je bila dvanajsta, torej je moral že par ur ležati notri.

Pater pripoveduje materi, da ga je že prejšnji večer svaril in mu grozil, češ: morda pride čas, ko boš Boga in svetnike prosil pomoči. V tem hipu odpre Ivan oči in iz ust mu prihaja molitev: Oče naš. Hvala Bogu, zakliče mati, ž njo vred duhovnik, nazadnje Ivan. Kmalu se je opomogel v svežem zraku in prihodnjo nedeljo je šel z materjo k sveti maši. Materi se je zdelo, kakor da ga pelje drugič k sv. krstu. Ivan je postal odločen kristjan, ki je vsestransko spolnoval krščanske dolžnosti. In če ga je kdo bil zaničeval, zbadal radi vere, odgovoril je: Jaz sem bil zaničevavec cerkve in vere ali v očigled smrti sem se naučil moliti, in zdaj sem Bogu hvaležen za zadobljeno vero.

2.

V nekem mestu je bil misijon. Misijonar je govoril o vrednosti trpljenja, po katerem se včasih več doseže kot z molitvijo. „Želite spreobrnjenje kakega grešnika, molite zanj, to je dobro; še gotoveje pa boste uslišani, če zanj žrtvujete kako trpljenje.“ Te besede so naredile velik vtis na neko dvanajstletno deklico, katere oče je bil velik pijanec v največjo žalost matere in otroka. Prišedši domov reče deklica: Mati, odslej ti ne bo več treba jokati, zdaj vem, kaj je treba storiti, da se oče spreobrne. Mati začudeno gleda otroka, a deklica molči in ohrani skrivnost zase.

Drugi dan sedejo vsi k mizi, toda deklica vzame samo malo juhe in košček kruha.

„Si li bolna?“ jo spraša mati. — „Ne, mati.“ — „Zakaj pa ne ješ?“ — „Imam dovolj.“ — Oče meni, da ima deklica muhe v glavi in se dalje zanjo ne zmeni.

Zvečer zopet prilomasti oče domov, pijan po navadi, in razsaja tako dolgo, da se deklica prebudi. Druzega dne zavžije deklica samo malo kruha in vode. Mati je žalostna, oče nevoljen. „Jej, kar je pripravljeno“, zahrušči oče. — „Ne, oče“, odgovori otrok mirno pa odločno, „obljubila sem ljubemu Bogu, da vselej, kadar prideš domov pijan, hočem zate trpeti in si kaj pritrpati.“ Oče debelo gleda in obmolkne; grede na delo mrmra sam saze: „Bogu obljubila, zame trpeti!“ — Po končanem delu se vrne domov popolnoma trezen in normalen. Pri večerji so bili vsi trije veseli, kakor že dolgo ne. — Žalibog, veselje ni dolgo trajalo, strast je strast, čez nekoliko dni pride oče zopet natrkan domov. Tiho se je splazil v svojo sobo in legel k počitku. Deklica je vse dobro čula in drugi dan se je post znova začel. Oče

je bil osupen, mati je jokala, samo deklica je bila mirna.

„Marija,“ povzame oče besedo, „ali misliš zopet stradati in zame trpeti?“

„Da,“ odgovori deklica; „in sicer tako dolgo, da umrjem, ali da se ti poboljšaš.“

Potem pripoveduje očetu o misijonarjevi pridigi in izjavlja, da je trdno odločena za spreobrnjenje očeta iti do skrajnosti.

Oče je bil silno ginjen. „Marija“, reče skesano, „premagala si me. Pelji me k misijonarju, z božjo pomočjo upam to pot ostati pri besedi, materi ne bo več treba jokati.“ Pobožno je prejel svete zakramente in ostal mož beseda.

(Se nadaljuje.)

UREDNIŠKI KOTIČEK.

Ima prav naš dobor dopisnik, ko govori o „tavžentrožah“, ki da bi jih mogoče trebalo našemu „Rafaelu“ — zadnjič tako shujšan, sedaj pa s tako zamudo?! Toda počasi, krivico bi mu storili, če bi ga prištevali med jetične. Kaj se pa potem vendar godi tam v uredniških lokalih, da imajo tak nered?

Urednik bi Vam rad povedal, pa mu boste zasolili: češ, zdaj se opravičuje! Da si bomo pa zopet prijatelji, pa naj obrazloži svoj težaven stan: Prejšnji mesec je izšel list ravno, ko je odhajala skupina naših v domovino — in ž njo tudi urednik. Da je moral tudi on svoj kovček urediti, mu pač ne more nihče zameriti, seveda pri tem je pa naš „Rafael“ plačal gor. Ko so se drugi izletniki vrnili, je ostal urednik še „v planinah“ kamor je povedel tudi došle holandske goste. Da mu je to veliko bolj ugajalo, kakor sedeti za uredniško mizo, bodo cenjeni čitatelji tudi razumeli. Zato pa tudi prav nič ne godrnja, ko mora sprejemati razne ukore! Le eno željo ima, da bi se število naročnikov res za kakšen „tavžent“ povečalo! Od svoje strani pa obljublja, da se bo temelji to poboljšal — do prihodnjih počitnic!

Septembrska številka našega lista izide okrog 15. drug mesec. Zato prosimo, da nam pošljete dopise vsaj do 10. sept.! Dopise za oktober pa do 25. sept.!

NEKAJ ZA SMEH.

Blaga žena. Gašper v samogovoru: „Ah, moja rajna Urška, to je bila blaga žena! Če je bila sirota še tako jezna, me ni pretepla nikdar drugače, kakor z mehkim metlinim koncem!“

* * *

Hude sanje. Sosed Krempelj je imel navado, da je v sanjah glasno govoril in kričal. Nekoč se mu sanja, da so vlomili tatovi v njegovo hišo; na ves glas začne vpiti in klicati na pomoč. Ko zasliši to nočni čuvaj, ki je prišel ravno mimo, steče po sosede, da bi prišli loviti tatove. Sosedje prihite. Ker pa dobe hišna vrata zaklenjena, jih s silo odprejo. Ta ropot prebudi Krempelja. Misleč, da so tatovi res tu, skoči s postelje ter pobegne skozi okno na cesto. Sosedje misleč, da je to oni tat, uderejo za njim ter ga vlove. V temi ga ne spoznajo, ga pošteno pretepo i nzapro v občinsko ječo. Šele drugo jutro so spznali zmoto.

KOMAC ANTON
slovenski krojac

FREYMING, Rue Princip 26

Prvovrstna blaga, zmerna cena.

Banka Baruch ♦ Paris

Naslov za brzojavke:
JUGOBARUCH PARIS 22

15, rue Lafayette, 15

Telefon: Trinité 81-74
Trinité 81-75

Banka Jugoslovanskih, Cehoslovaskih in Poljskih izseljencev v
Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu

Nakazuje denar v vse kraje Jugoslavije najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu.

Na izrecno zahtevo pošlje dinarske bankovce tudi v Holandijo.

Vsi poštni uradi v Holandiji sprejemajo vplačila na naš
ČEKOVNI RAČUN STEVILKA 145866

Položnice se dobe pri vseh poštnih uradih kakor tudi pri nas brezplačno. Hitra in točna postrežba.

AMSTERDAMSKA BANKA

podružnice v delavskem revirju
HEERLEN, Oranje Nassaustr. 13
HOENSBROEK, Kowenderstr. 35
BEEK pri Lutterade

KAPITAL 50,000.000 GOLD.
RAZERVE 47,000.000 GOLD.

Nakazujemo denar v vse kraje v Jugoslaviji.
Tu se dobe vedno dinarji po najboljši valuti.

Najboljši in najprimernejši holandski kato-
liski dnevnik za Slovence v Limburgu je

LIMBURGSCH DAGBLAD

S SVOJO VISOKO ZAVAROVALNICO

UPRAVA: HEERLEN, NOBELSTRAAT No 13.

PODRUZNICE: KERKRADE, Einderstraat 38
SITTARD, St. Petrusstraat 4
MAASTRICHT, Stationstr. 43

Narocnina: cetrletno 2.65 fl, mesечно 0.90, in tedensko 0.20 fl.

Z.H.B. PIVO

MORATE ZAHTEVATI!
DOBITE GA POVSOD
ZALOGA

DEN HAAG

HEERLEN

TELEFON 205

Zahtevajte Z.H.B. pivo v steklenicah! Kdor ga enkrat poskusi, ostane stalen odjemalec